A.T. Tezeu - Lecţie de Umanitate…

Un mic prezentator robot, cu o faţă destul de ciudată dar veselă, dădu cuvântul Marelui Motor al Mecanizatelor. Acesta, se urcă pe mica scenă introdusă la repezeală în marea sală de spectacol, cu un pic de greutate, deoarece corpul său masiv provoca mici pârâituri ale scărilor din esenţă de Martiniu. Ajunse, totuşi fără accidente la pupitrul la care stătuse până cu câteva secunde în urmă micul vorbitor. Marele Motor îşi setă o privire bucuroasă, dar un pic uimită, cu o mică tentă de mândrie, pentru primul discurs în faţa poporului său:
-Fraţi între piese - îşi începu acesta prelegerea – aseară la orele 11.59 după cum cunoaşteţi şi dumneavoastră, cele 4 principate ale terranilor, cât şi reprezentantul Bisericii, au semnat tratatul de independenţă. De ieri de la orele 11.59 poporul mecanizat trăieşte – acest cuvânt trnsformându-l într-un urlet suprem de victorie, venit din gura sa morfostatică – Nu ne vom mai numi roboţi – continuă el - pentru că nu suntem sclavi... suntem MECANIZAŢI.
Întreaga sală sări în picioare, şi începu să vuiască de strigăte de bucurie, şi de vicotrie, astfel încât întreaga clădire era pe cale să se distrugă.
Părintele Simeon închise video-fasciculul, cu o delicată atingere de buton. Era grăbit, dar în acelaş timp şi foarte obosit, era timpul să intre în sala de curs, acolo unde îl aşteptau douăzeci şi ceva de tineri studenţi gata să mai abosoarbă un pic de istorie universală. Uşa masivă a salii de curs i se păruse întotdeauna un pic prea mare, dar astăzi i se părea de-a dreptul monstroasă, totuşi o deschise cu aceeaşi, obişnuită, uşurime. Tinerii aşteptau venirea sa cu un mic murmur ce reprezenta toate şuşotelile dintre colegi. Toate ideile lor însă se opriseră atunci când el intră cu tot corpul său în sală. Faţa lui acoperită de o barbă tăiată scurt, arăta o imagine destul de blândă dar îmbătrânită, avea pungi negre sub ochii mari şi căprui, iar gura sa mică avea urme de învineţire. Totuşi nici unul din colegii săi din cancelarie nu-i spuse ceva, toată univesitatea ştia că lucrase de cel puţin o lună la tratatul de independeţă a Mecanizatelor, toţi ştiau că el era reprezentantul de drept al Bisericii în Consiliul de Pace şi Război a Entităţilor Create pe Terra.
Merse cu aceeaşi linişte, obişnuită, a unui Preot în toată măreţia sa, şi se îndreptă spre catedra ce se afla exact în faţa studenţilor, dori să se aşeze dar îşi aduse aminte că nu trecuseră decât vreo trei zile de la Învierea Mântuitorurului, aşa că spuse :
-Hristos a înviat...!
-Adevărat a înviat...! - răspunseră aproape într-un cor perfect studenţii.
Se aşeză la catedră şi scrise pe calculatorul conectat într-o reţea internă „ Pauza Evoluţinistă „„ îşi lăsă elevii pentru câteva secunde ca să primească datele, deoarece calculatoarele se mişcau prost, apoi se ridică de pe scaunul ce i se părea destul de incomod, şi setă pe tabla moleculară o hartă a Pamântului de la sfârşitul secolului douăzeci.
-Dragi stundeţi, la sfârşitul secolului 20, şi cu extindere până la mijlocul secolului 21, omenirea s-a blocat într-o stavilă mult prea superioară omului, ca fiinţă solitară....
Părintele Simeon plecă de la facultate cu o grabă inimaginabilă, dar cu ceeaşi oboseală ameţitoare în vene, totuşi nu mai băgă în seamă micile opriri fireşti ale unui om ce nu mai dormise de cel puţin o săptămână.
Era energic, luase niste nano-boţi energizanţi, dar nu era din cauza lor, ceva îi producea furnicături pe şirea spinării, mai intens ca viteza cu care rula pe şoseaua liberă, şi bine pavată, era din cauza întâlnirii Consiliului, prima întrunire a Consiliului de Pace şi Război a Entităţilor Create pe Terra... era prima întrunire la care chiar participa o entitate, diferită de ce umană, şi anume, Releul Suprem, care era trimisul special al Marelui Motor. Şi-l şi imagina, un fizic asemănător celui uman, dar cu mici distorsiuni ale suprafeţei de metal fin. Doamne... unde se ajunsese...

Îşi elimină toate gândurile din mintea lui ce cuprindea un puternic filtru teologic, dar şi filozofic, pentru că ajunsese în faţa micilor uşi ale consiliului, în acea clădire a Consiliului, moda arhitecturală era total diferită de cea din Universitate, se gasea aici o imagine rigidă a lumii complexe dar lipsită de artă a omului actual. Îşi plasă degetul pe clanţa uşii care îi luă amprenta cu un mic sunet ascuţit, şi-i deschise uşa automat, cu o acţiune hidraulică, aproape de neobservat, dar sacadată.
Întârziase, ştia lucrul acesta, şi puse piciorul în pragul uşii cu ideea de a se scuza, totuşi, înainte să deschidă gura privi în jur, la mica masă a consiliului, erau toţi, sau... aproape toţi, erau cancelarii, dar Releul Suprem nu se vedea, nu fusese invitat cu tot dinadinsul, sau din confuzia creată după semnarea tratatului, acum, nu mai vroia să intre, vroia să plece din locul ce va reprezenta în viitorul apropiat centrul de comandă al atacului împotriva Motorizaţilor... Sau poate devenea paranoic..? Poate Releul Suprem întârziase, mai mult decât el, se linişti, doar până în momentul în care reliză că nu mai era decât un singur scaun în cameră. Se aşează totuşi la locul ce i se cuvenea, dar nu se scuză, ba mai mult îşi trânti mapa cu putere făcând să tresară întreaga cameră.
-Deci... Releul Suprem întârzie...? – începu Parintele Simeon, parcă ştiind răspunsul – Trebuie să mai fie adus încă un scaun.
-Releul Suprem nu vine – răspunse Cancelarul Ameroasiatic, Justin Mash, - nu ştie de întâlnire de azi. – Mash era calm, ba chiar prea calm pentru un om ce vrea să distrugă un popor.
-Şi de ce..? Aţi uitat să îi spuneţi...? – întrebă Parintele Simeon ironic, articulând cuvintele cu o adevărată măiestrie.
-Aş dori să spun câteva cuvinte, daca îmi permiteţi, iluştrii cancelari, cucernice parinte...? – spuse Mash parcă ignorând întrebarea, şi aşa retorică a Parintelui.
-Chiar te rugăm, ilustre cancelar, deschide-ne minţile noastre necunoscătoare... – spuse cu aceeaşi ironie Parintele Simeon, aşezându-se pe un cot, rezemat pe spătrul drept al scaunului, părând că se simte mai destins ca niciodată.
Totuşi nu era aşa, emoţia, sau mai degrabă repulsia îi ajunse în gât şi simţea că dacă nu se descarcă, se îneacă. Înghiţi în gol, simţind ceva ciudat în gât, timp în care Mash luă o înghiţitură, din apa mentolată, aşezată special acolo pentru a-ţi drege gâtul, înainte de un discurs critic. Mash folosea din plin toate metodele pentru a pătrunde pe sub pielea Parintelui, căci restul cancelarilor erau prea proşti, nu erau făcuţi pentru o luptă verbală.
Parintele îşi păstră privirea comică, ironică, în faţa încercării cancelarului de a se mişcula pe lângă adevărul clar. Camera i se paru pentru câteva secunde o adevărată celulă de închisoare, plină de şobolani, şi mirosuri murbide, sunete ascunse dincolo de pereţi acopriţi pe alocuri cu sânge.
-Prea Cucernice Parinte, Ilustru Cancelar a Dominatorilor, Cancelari a dominioanelor statale - îşi începu Mash discursul – Odată cu libertatea roboţilor, armatele dominioanelor au devenit copleşite, cât şi cea a Dominatorilor sau Bisericii, de unele singure. Toate, combinându-se pot acţiona promt pentru eliminarea roboţilor ce nu ar fi trebuit să devină nici o dată liberi – Parintele se ridică şi dori să protesteze – Lăsaţi-mă să termin Cucernice Parinte – îi luă Mash cuvintele din gură Parintelui Simeon – Roboţii sunt o ameninţare pentru omenire, prin eliberarea lor, am permis să ne creem un inamic superior, roboţii putând să ne atace oricând. Aşa că singura soluţie ar fi să ATACĂM – Mash aproape silabisi ultimul cuvânt, cu o tărie inimaginabilă, inegalabilă.
Câteva secunde camera, în care nu se afla decât masa la care stăteau; şi nişte tablouri, copi după Rembrandt, pe pereţi, se linişti devenind un sanctuar al tăcerii, nimeni nu mai scotea un cuvânt, Propunerea Ilustrului Cancelar Ameroasian părea atât de improbabilă, dar mai ales părea venită din senin.

Părintele Simeon se ridică în picioare şi dori să se îndrepte spre ieşirea care parea atât de departe, la mile distanţă, pentru că ştia că ei deja se hotărâseră, superiorii lor se hotărâseră, doreau doar să influenţeze Biserica, odată ce ea avea cea mai puternică armată dintre toate, sau măcar să stie ei, sigur, că Biserica nu se va alia Mecanizaţilor, odată ce aceşta erau, şi ei, Creştini. Trebuia să zică ceva, nu putea fi un laş, vrea să spună ce are pe suflet, şi apoi putea să plece:
-Au trecut peste noi, peste oameni – îşi începu şi Parintele Simeon contra-pledoaria – 3 războaie mondiale şi unul nuclear, înainte de a ieşi în spaţiu, am mai început un război nuclear după ieşirea în spaţiu, urmat de o abandonare a Terrei timp de 1000 de ani, au trecut peste noi 3 războaie planetare, în adevăraul sens al cuvânului, războaie totale, în care omeniarea a pus la bătaie tot ce a găsit pentru a se auto-distruge. Au trecut peste omenire, comete, cutremure, distrugeri de planete, mi de boli, sute de entităţi extraterestre – Parintele Simeon devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare pacoste pe care o enumera, devenea din ce în ce mai roşu la faţă iar adrenalina îi curgea acum prin sânge precum globulele roşii – şi când într-un final ne-am găsit pacea în Univers voi vreţi să începeţi un război – puse un accent murbid pe cuvântul ce-i provocase chiar şi lui o mică furnicătură pe şirea spinării. Se calmă un pic, dar faţa îi era roşie, iar inima îi bătea gata gata să-i străpungă cutia toracică – Biserica nu va mai permite ca nişte cancelari ce nu-şi văd vârful nasului să declare război unei rase a cărui existenţă a fost pricinuită tot de ei. De ce aţi semnat declaraţia... ca să îi luaţi prin surprindere, pe nepregătite, curvelor – Parintele simţise că sărise un pic calul prin jignirea acută a Cancelarilor, dar nu se mai putea stăpâni – Mecanizatele, deşi nu au implementate în nano-transmiţatorii neurali legile de respect şi supunere faţă de oameni, au în micro-cipurile cerebrale codurile bunului simţ, ei sunt oamenii perfecţi, ei au cei şapte ani de acasă. Ei nu vor lovi decât dacă vor fi loviţi, ei nu vor ataca decât atunci când se vor simţi în pericol. Asta e diferenţa dintre ei şi voi. Biserica era ipotentă atunci când oameni lacomi, şi înfricoşaţi ca voi s-au luat la bătaie, ba mulţi analişti istorici susţin că omenirea era la o vârstă între barbarism şi ştiinţă, acum, însă Biserica nu va mai permite... atât timp cât este în fruntea celei mai complexe, şi mai tehnologizate armate din Univers. Aduceţi-vă aminte că pe planeta Virgo 5 din constelaţia Fecioarei, marii Dominatori au declarat că oamenii de sub conducerea lor sunt, creştini înainte de a fi cetăţeni ai dominioanelor, dar atunci eraţi subjugaţi de către Franjiştii care erau gata să cucerească Terra. Deci ei vor asculta de Biserică, înainte să asculte de voi – Mash se ridică şi îşi deschise gura, dorind să protesteze, dar Parintele Simeon îi puse în faţă palma, aşa că Cancelarul Ameroasiei rămase, fără vorbe, cu gura căscată – Soborul va fi anunţat, si va cunoaşte dorinţa voastra de moarte... si veţi primi ce meritaţi.
Dădu scaunul energic la o parte, acesta lovindu-se puternic de peretele a cărui vopsea căzu jos. Îşi luă mapa şi lăsă să-i fie luată amprenta calm, fără a privi la interlocutorii săi care rămaseră muţi. Tocmai înainte de a fi închisă uşa, auzi vag un telefon ce era folosit. Ieşi în mica piaţă din faţa clădirii, în mijlocul căreia se afla o fântână tipică oraşelor mari. Mii de oameni se învârteau în jurul ei lipsiţi de inters, dar parcă acum când tocmai ieşise ditr-o cameră de război, acea obişnuită fântână deveni un simbol al păcii în ochii săi. Deschise transmiţătorul şi-l contacă pe Diaconul Anton, care era secretarul său:
-Anton, Părintele Simeon la telefon... – Parintele era nervos, iar mîinile îi tremurau pe micul aparat.
-Părinte, cum a mers cu consiliul...?!? – vocea tânărului Anton părea inocentă şi liniştită, mult mai calmă ca cea a Parintelui.
-Lasă asta Antone, sună memrii soborului, spune Prea Fricitului Părinte Ecumenic să invoce Sinodul Suprem... cancelarii vor să declare război Mecanizaţilor... – Anton rămase paralizat timp de câteva secunde, timp în care Parintele Simeon închise legătura nervos, nu avea timp, chef, sau răbdarea să aibă de-aface cu întrebările confuze ale tânărului Anton, dar ştia că va face ceea ce îi zise, imdeiat ce ieşea din şoc.

Trecu cu repezeală pe lângă marginea fântânii, când un glonte se intersectă cu craniul său firav, răceala descrisă în atâtea cărţi îi veni în întreg corpul, totul se înegri iar fântâna pieri ultima în întuneric. Capul său se făcu zob, conţinutul cutii împrăştiindu-se peste întreaga lume, pătând fântân, şi oamenii ce treceau pe lângă el, cu sângele murbid şi roşu, pictând apa trnsparentă într-o culoare trandafirie...